

- поступової адаптації державної служби до міжнародних стандартів, правил і традицій.

Основними напрямками трансформації відносин між центральними та регіональними органами влади у сфері публічного адміністрування слід визначити: забезпечення доступу місцевої влади до фінансових ринків, кредитних ресурсів; встановлення нових критеріїв адміністративної відповідальності керівників органів місцевого самоврядування та розпорядників бюджетних коштів; запровадження нових принципів та механізмів відносин «влада – громадськість» щодо формування програм, механізмів підзвітності та громадського контролю; зміну фінансового забезпечення регіональних програм відповідно до змін функцій щодо забезпечення сталості соціально-економічного розвитку регіонів і надання населенню соціальних послуг належної якості.

Таким чином, публічне адміністрування в Україні має ряд особливостей, що зумовлює необхідність впровадження державної політики шляхом збільшення самостійності місцевих громад у визначенні довгострокової стратегії соціально-економічного розвитку, у виборі засобів її реалізації; формування та забезпечення ефективного перерозподілу капіталу, формування доходів і видатків бюджету; участі органів місцевого самоврядування, територіальних громад та залучення населення до процесів управління й вирішення соціально-економічних проблем розвитку.

Література

1. Білявський В.М. Категорія соціального капіталу в умовах соціально-економічної перебудови / В.М. Білявський // Регіональні перспективи. — 2004. — № 3–5 (40–42). — С. 66–68.
2. Білявський В.М. Вплив трансформації соціального капіталу на результативність управління торговельним підприємством / В.М. Білявський // Управління людськими ресурсами : проблеми теорії та практики. — Т. 1. — Ч. 1. — 2007. — С. 63–71.
3. Білявський В.М. Особливості соціального капіталу вітчизняних торговельних підприємств / В.М. Білявський // Вісник Київ. нац. торг.-екон. ун-ту. — 2005. — № 3. — С. 54–59.
4. Хлебнікова А.А. Становлення і розвиток інформаційного суспільства в умовах глобалізації : теоретикометодологічний контекст / А.А. Хлебнікова // зб. наук. праць «Гілея». — Випуск 92 : Том 1. — 2015. — С. 170–174.

Свтушенко Владислава, магістр
Науковий керівник: Білявський В.М., к.е.н., доцент
 Національний авіаційний університет, м. Київ

ЕКОЛОГІЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

В сучасних умовах господарювання проблеми екологічного менеджменту та тенденції його змін, зазвичай, обумовлені збільшенням обсягів промислового

виробництва. Тому, все більшої актуальності, набуває, необхідність пошуку нових підходів та конкретних рекомендацій щодо вирішення екологічних проблем сьогодення та раціонального використання природних ресурсів.

Міжнародний досвід практичних і теоретичних досліджень [1, 2] свідчить про те, що розв'язання проблем щодо поліпшення навколишнього середовища перш за все пов'язаний з диверсифікацією функцій екологічного менеджменту в матеріальному виробництві, а також із розвитком системної структури господарювання.

Структура системи екологічного менеджменту відповідно до міжнародних стандартів ISO 14000 та ISO 14001 має бути невід'ємною складовою в управлінні цим вищезазначеним виробництвом, яке, у свою чергу, спрямоване на поліпшення, як екологічних так і економічних показників діяльності підприємства [3].

В роботі узагальнені заходи, що спрямовані на поліпшення кількісних і якісних показників екологічного менеджменту, а саме:

- оптимізація витрат ресурсів та сировини на технологічних процесах;
- підвищення ефективності роботи систем з очищення викидів шкідливих речовин у навколишнє середовище та зливу стічних вод у водні об'єкти;
- утилізація та переробка виробничих відходів;
- впровадження новітнього технологічного обладнання і сучасних систем;
- зниження шкідливості сировини, яка використовується при виробництві продукції;
- організація контролю та проведення моніторингу джерел походження шкідливих речовин.

Наразі, діяльність суб'єктів господарювання в сфері екологічного менеджменту вже на перших етапах проведення (запобігання негативного впливу на навколишнє середовище) здатна призвести до суттєвих економічних результатів [4, с.210], а саме – підвищення економічної ефективності, за рахунок економії і заощадження сировини, матеріалів, енергетичних ресурсів; зниження витрат; підвищення якості продукції; зменшення технічного браку; зниження частки екологічних відрахувань та штрафних санкцій; підвищення продуктивності праці; зменшення аварійності і виробничого травматизму, а відповідно й витрат на ліквідацію їх наслідків тощо.

Основні ж економічні вигоди підприємства від застосування різноманітних технологій екологічного менеджменту визначається можливими потенційними перевагами і додатковими можливостями, що пов'язані із аналогічною діяльністю.

Таким чином, слід відмітити, що екологічний менеджмент підприємства, за своєю сутністю, не відміняє і не заміняє існуюче державне екологічне управління, а лише доповнює його, будучи самостійною ініціативою господарюючого суб'єкта. Тому екологічний менеджмент прийнято розглядати не лише, як певний ринковий механізм, що сприяє розвитку промислового виробництва і отримання додаткового прибутку підприємством, але й як найбільш характерний і значимий прояв сучасної промислової екологічної, корпоративної та організаційної культури.

Література

1. Білявський В.М. Екологічний менеджмент як фактор підвищення міжнародної конкурентоспроможності / В.М. Білявський // Сучасні проблеми економіки : матеріали VII міжнар. наук.-практ. конф. — К. : Нац. авіац. ун-т, 2016. — С. 14–15.
2. Білявська Ю.В. Екологічний менеджмент підприємства / Ю.В. Білявська // Економіка України. — 2016. — № 4. — С. 104–111.
3. Білявська Ю.В. Формування та імплементація екологічної політики на підприємстві / Ю.В. Білявська // Вісник Херсон. держ. ун-ту. — 2015. — № 1. — С. 73–77.
4. Білявський В.М. Вплив соціальної відповідальності на ефективність управління торговельним підприємством в контексті глобалізаційних викликів / В.М. Білявський // Пріоритети національного економічного розвитку в контексті глобалізаційних викликів : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. : Тези доп. : У 2 ч. — Ч. 2 / Відп. ред. А.А. Мазаракі — К. : Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2008. — С. 210–211.

Євтушенко Владислава, магістр
Науковий керівник: Білявський В.М., к.е.н., доцент
 Національний авіаційний університет, м. Київ

УПРАВЛІННЯ КОНФЛІКТАМИ ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ ПРОДУКТИВНОСТІ ПРАЦІ ПЕРСОНАЛУ

В сучасних умовах господарювання конфлікти – будучи і процесом, і конкретним станом, в якому перебуває підприємство вже не асоціюється лише із певними негативними явищами, однак й не слід їх також ідеалізувати.

Конфлікт виникає, коли співробітники підприємства мають різні інтереси, думки та уподобання тощо. Тому працівникам слід пристосуватися до ситуації і намагатися знайти шляхи щодо вирішення проблеми, а не чинити тиск на співрозмовника та створювати елементи протистояння [1]. Конфлікти та розбіжності, зазвичай, призводять до негативу у роботі підприємства, що лише посилює напругу у колективі. Відштовхуючись від цієї обставини, кожен працівник має спробувати уникнути конфліктних ситуацій, а не розв'язувати їх. Отже, упереджуючі заходи мають бути прийняті своєчасно з метою уникнути можливості виникнення конфліктів в колективі підприємства.

Наразі, управління конфліктами відіграє важливу роль на робочих місцях і у нашому особистому житті. Конфліктів не можна уникнути, але їх слід швидко розпізнати, щоб своєчасно їх нівелювати. Потрібно постійно відслідковувати організаційні сигнали, які вказують на їх існування. Якщо ж не реагувати належним чином на ці сигнали, дана обставина може призвести до того, що сам конфлікт буде керувати підприємством. Тому, однією ж із найважливіших детермінантів продуктивності праці [2], а також задоволеності роботою